

Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Sinun on lupa puhua puolestasi". Silloin Paavali ojensi kätensä ja lausui puolustukseksi: "Pidän itseäni onnellisena, kuningas Agrippa, kun sinun edessäsi tänä päivänä saan puolustautua kaikesta siitä, mistä juutalaiset minua syyttävät, olletkin, koska sinä tarkkaan tunnet kaikki juutalaisten tavat ja riitakysymykset. Sentähden pyydän sinua kärsivällisesti minua kuulemaan.

Kaikki juutalaiset tuntevat minun elämäni nuoruudestani asti, koska alusta alkaen olen elänyt kansani keskuudessa ja Jerusalemissa. He tuntevat minut jo entuudestaan, jos tahtovat sen todistaa, että minä meidän uskontomme ankarimman lahkon mukaan olen elänyt fariseuksena.

Ja nyt minä seison oikeuden edessä sen tähden, että panen toivoni siihen lupaukseen, jonka Jumala on meidän isillemme antanut ja jonka meidän kaksitoista sukukuntaamme, yötä ja päivää herkeämättä palvelen Jumalaa, toivovat heille toteutuvan; tämän toivon tähden, kuningas, juutalaiset minua syyttävät. Miksi on teistä uskomatonta, että Jumala herättää kuolleet?

Luulin minäkin, että minun tuli paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen, nimeä vastaan, ja niin minä teinkin Jerusalemissa. Paljon pyhiä minä suljin vankiloihin, saatuani yli-papeilta siihen valtuuden, ja kun heitä tapettiin, annoin minä ääneni sen puolesta. Ja kaikkialla synagogissa minä usein koetin rankaisemalla pakottaa heitä herjaamaan Jeesusta, ja menin niin pitkälle vimmassani heitä vastaan, että vainosin heitä aina ulkomaan kaupunkeihin saakka.

Kun näissä asioissa matkustin Damaskoon ylipappien valtuudella ja suostumuksella, näin minä, oi kuningas, tiellä keskellä päivää taivaasta valon, auringon paiseita kirkkaamman, leimahtavan minun ja matkatoverieni ympärillä, ja me kaadimme kaikki maahan, ja minä kuulin äänen sanovan minulle hebreankielellä:

'Saul, Saul, miksi vainoat minua? Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.'

Niin minä sanoin: 'Kuka olet, herra?' Ja Herra sanoi: 'Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja seiso jaloillasi; sillä sitä varten minä olen sinulle ilmestynyt, että asettaisin sinut palvelijakseni ja sen todistajaksi, mitä varten sinä olet minut nähnyt, niin myös sen, mitä varten minä sinulle vastedes ilmestyn.

Ja minä pelastan sinut sekä oman kansasi että pakanain käsistä, joitten tykö minä sinut lähetän avaamaan heidän silmänsä, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla minuun synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.'

Sentähden, kuningas Agrippa, minä en voinut olla tottelematta taivaallista näkyä, vaan saarnasin ensin sekä Damaskon että Jerusalemin asukkaille, ja sitten koko Juudean maalle ja pakanoille parannusta ja kääntymystä Jumalan puoleen, ja että he tekisivät parannuksen soveliaita tekoja. Tämän tähden juutalaiset ottivat minut kiinni pyhäkössä ja yrittivät surmata minut.

Mutta Jumalan avulla, jota olen saanut tähän päivään asti, minä seison ja todistan sekä pienille että suurille, enkä puhu mitään muuta, kuin minä profetat ja Mooses ovat sanoneet tulevan tapahtumaan, että nimittäin Kristuksen piti kärsimän ja kuolleitten ylösnousemuksen esikoisena julistaman valkeutta sekä tälle kansalle että pakanoille."

Mutta kun hän näin puolustautui, sanoi Festus suurella äänellä: "Sinä olet hullu, Paavali, suuri oppi hulluttaa sinut". Mutta Paavali sanoi: "En ole hullu, korkea-arvoinen Festus, vaan puhun totuuden ja toimen

sanoja. Kuningas kyllä nämä tietää, jonka tähden minä puhunkin hänelle rohkeasti.

Sillä minä en usko minkään näistä asioista olevan häneltä salassa; ei-vähän nämä ole missään syrjä-sopessa tapahtuneet.

Uskotko, kuningas Agrippa, profeettoja? Minä tiedän, että uskot." Niin Agrippa sanoi Paavalille: "Vähälläpä luulet taivuttavasi minut kristityksi". Mutta Paavali sanoi: "Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljon, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuullette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuunottamatta".

Niin kuningas nousi ja maaherra ja Bernike sekä ne, jotka istuivat heidän kanssansa. Ja mennessään he puhuivat keskenänsä sanoen: "Tämä mies ei ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet". Ja Agrippa sanoi Festukselle: "Tämän miehen olisi voinut päästää irti, jos hän ei olisi vedonnut keisariin".

Paavalin oikeudenkäynti siis jatkui ja hän sai luvan vastata juutalaisten esittämiin syytöksiin. Hän aloitti sanoen: "Pidän itseäni onnellisena." – Mikä mahtava asenne Paavalilla olikaan! Hän iloitsi, vaikka olisi pitänyt pelätä tulevaa tuomiota ja juutalaisten yltyvää vihaa. Ei ollut tietoaakaan nurjasta hengestä, vaan hänellä oli mielessään kaikki se, mitä hän oli saanut kokea Jeesuksen seurassa.

Paavali aloittaa puolustuspuheen-vuoronsa kertoen omasta taustastaan farisealaisena kiihkoilijana – juuri sellaisena, kuin hänen syyttäjänsä nyt olivat. - "minä meidän uskontomme ankarimman lahkon mukaan olen elänyt fariseuksena." -

Paavali osoitti heille juutalaisten syyttävän häntä sen tähden, että hän pani toivonsa siihen lupaukseen, jonka Jumala on meidän isillemme antanut. Sitten Paavali tunnustaa avoimesti: "luulin minäkin, että minun tuli paljon taistella Jeesuksen, Nasaretilaisen, nimeä vastaan." Hän kertoi, kuinka hän ympäri Jerusalemia vainosi ja koetti rankaisemalla pakottaa uskovia herjaamaan Jeesusta. - "menin niin pitkälle vimmassani heitä vastaan, että vainosin heitä aina ulkomaan kaupunkeihin saakka." -

Sitten Paavali kertoo kääntymyksestään ja ihmeellisestä valonleimahduksesta keskellä kirkasta päivää. - *"minä kuulin äänen sanovan minulle hepreakielellä: 'Saul, Saul, miksi vainoat minua? Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.'" -*

Oli siinä Paavalilla ihmeteltävää! Ja kovin hämmästyneenä hän kysyikin: *"Kuka olet, herra"?* - Paavali sai vastauksen, joka myllersi täysin koko hänen ajattelumaailmansa! - *"Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat."* - Kertaheitolla hän tajusi - kuten hän myöhemmin kertoo - tähänastisen elämänsä olleen pelkkää tappiota Kristuksen tuntemisen rinnalla. (Fil.3:8) Sitten Jeesus kertoi Paavalille hänen kutsunsa merkityksen, että Hän asettaisi Paavalin palvelijaksi ja sen todistajaksi, mitä varten hän oli Jeesuksen nähnyt. Samalla hän sai myös lupauksen Jeesuksen ilmestymisestä vastedes.

Paavalin ensisijainen tehtävä oli julistaa evankeliumia kansoille, että he kääntyisivät pimeydestä valkeuteen ja saatanaan vallasta Jumalan tykö ja saisivat uskomalla Jeesukseen synnit anteeksi ja perintöosan pyhitettyjen joukossa.

Tämän kuullessa ja kohdatessa, Paavali ei voinut olla tottelematta taivaallista näkyä. Lukiessamme hänen kirjeitään eri seurakunnille, voimme nähdä tämän taustakokemuksen innoittavan puhtaaseen ja raikkaaseen ajattelutapaan Kristusta ja Hänen evankeliumiaan kohtaan. Voimallinen kokemus ja Jeesuksen henkilökohtainen kohtaaminen poistivat suuren osan inhimillisiä ja farisealaisia epäilyksiä. Juuri niin käy tämän päivänkin ihmisille heidän kohdatessa elävän Jumalan Pojan! Olisi äärettömän tärkeää päästä kohtaamaan henkilökohtaisella tasolla Jumala ja Hänen Pyhän Henkensä läsnäolo. Siihen asti olemme *"luulin minäkin"*- sanojen vääryl- lä puolella!

Paavali oli kehottanut siis kaikkialla ihmisiä kääntymään, että tekisivät parannuksen soveliaita tekoja. Tämän tähden juutalaiset ottivat hänet kiinni pyhäkössä ja yrittivät surmata hänet. Sitten Paavali jatkaa todistaen: - *"Mutta Jumalan avulla, jota olen saanut tähän päivään asti, minä seison ja todistan sekä pienille että suurille, enkä puhu mitään muuta, kuin minkä profeetat ja Mooses ovat sanoneet tulevan tapahtumaan, että nimittäin Kristuksen piti kärsimän ja kuolleitten ylösnousemuksen esikoisena julistaman valkeutta sekä tälle kansalle että pakanoille."*

Kun Paavali oli nämä kertonut, hän kuulee täysin *absurdin* ja *hölmön* huudahduksen Festuksen huuilta: *"Sinä olet hullu!"* - Mutta Paavali ei häkeltynyt vaan tietoisena täysijärkisyystään hän sanoo takaisin: *"En ole hullu, korkea-arvoinen Festus, vaan puhun totuuden ja toimen sanoja. Kuningas kyllä nämä tietää, jonka tähden minä puhunkin hänelle rohkeasti."*

Sitten Paavali käy henkilökohtaisen keskustelun kuninkaan kanssa: *"Uskotko, kuningas Agrippa, profeettoja? Minä tiedän, että uskot."* Niin Agrippa sanoi Paavalille: *"Vähälläpä luulet taivuttavasi minut kristityksi"*. Mutta Paavali sanoi: *"Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljon, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuun ottamatta"*. - Näin sanoessaan Paavali ilmaisi syvää tahtoaan kylvää Jeesuksen tuntemusta ihmisten sydämiin. Hän koki, että hänen on hyvä olla ja sitä hän toivoi toisillekin.

Paavalin puhe sai kuuliat vakuutamaan Paavalin syyttömyydestä: *"Tämä mies ei ole tehnyt mitään, mikä ansaitsisi kuoleman tai kahleet"*. - Kuitenkaan he eivät voineet päästää Paavalia vapauteen, koska hän oli vedonnut keisariin. Uskon, ettei Paavali tehnyt virhettä toimissaan tällä tavoin, vaan Jumalan väkevä johdatus oli hänen yllään koko ajan. Raamatussa on muutamia kertomuksia, joissa Jumala osoittaa vankeuteen joutuneelle ihmeellistä armoaan. Muistamme Joosefin, joka aikansa pelasti toimillaan silloisen maailman nälkäkuolemalta, ja taas toisaalla Danielin ihmeellisen selviytymisen leijonain luolasta sillä seurauksella, että koko sille alueelle määrättiin palvottavaksi Israelin Jumala! - Nyt, lukiessamme Paavalin tilanteita, voimme vain kysellä, olisiko käsissämme rakkaita Paavalin kirjeitä, ellei hän olisi niitä vankilassa ollessaan kirjoittanut seurakunnille? - Luulenpa Paavalin ymmärtäneen hengessä Jumalan johdatuksen salaisuutta. Useinhan hän kirjoitti mieltymyksestään vainoihin, ahdinkoihin ja heikkouteen. Juuri silloinhan näet, kun ihminen on heikko, Jumala on hänessä väkevä!

Mitä tämä kertoo meille, ahdistuksien ja koettelemuksien keskellä eläville kristityille? - Piileekö juuri tässä Jumalan mahdollisuus vaikuttaa kauttamme - ei inhimillisellä tapaa - vaan Hänen jumalisella ihmeellisellä viisaudella ja tarkoituksella? Entäpä, jos hetken kärsimyksemme tuottaa jollekulle iankaikkisen elämän löytämisen?

